

Cesta duchovného detstva IV. Dôvera

Napísal P. Rudolf Bartal, OCD
Štvrtok, 30 September 2010 20:57

P. Rudolf Bartal, OCD sa spolu s nami zamýšľa nad cestou duchovného detstva, ktorú nám naznačila svojím životom sv. Tereška Ježiškova. Štvrtí diel je o **Dôvere**.

Dôvera

"Pristupujme teda s dôverou k trónu milosti, aby sme dosiahli milosrdenstvo a našli milosť a pomoc v pravom čase." (Hebr 4, 16)

Keď sa vysloví slovo dôvera, pripomenie sa mi obraz malého dieťaťa, ktoré sa prechádza so svojou mamou po námestí. Predstavte si tento obraz: Vidíte, ako asi jedenapolročné dieťa dupoce svojimi krátkymi nožičkami, len aby sa vymanilo z rúk svojej mamy, lebo chce samo kráčať po námestí. Všade okolo sú ľudia, ktorí sledujú toto divadielko a čakajú, čo sa bude diať. Mama, vyčerpaná neustálym krikom dieťaťa, nemá už na výber a púšťa ho. Nech si ide. Dôležité je všimnúť si ešte jednu vec, ktorú si možno vzdialení diváci nepovšimli, totiž že mama

neustále, aj keď sa dieťa ako-tak rozbehlo, drží nad ním ochrannú ruku. Aj dieťa, hoci chce samo ísť, cíti sa napriek svojej ješitnosti bezpečnejšie, keď sa drží aspoň jedného prsta matkinej ruky.

Svätý František Saleský pobáda Filoteu k dôvere, aby ako malé dieťa s dôverou prosila Boha o svetlo a silu. Dospieť k dôvere si vyžaduje veľký duchovný boj, ktorý musí človek viesť sám so sebou, s inými ľuďmi, so svojimi slabosťami. S dôverou je spojená aj odvaha kráčať po ceste, vystupovať na končiare dokonalosti.

Už sme si povedali niečo o pokore a chudobe ducha. Nestačí však, aby sme v sebe uznali svoju slabosť, to, že sme malí, úbohí a biedni. Nestačí len priznať si túto skutočnosť.

Dôležitejšie je stotožniť sa s touto skutočnosťou, zamilovať si ju. V našom živote však musíme počítať s pomocou, ktorá nám pomáha na ceste k dokonalosti. Dieťa sa vo svojej nedokonalosti, vo svojej chudobe utieka k otcovi, aby mu pomohol. Ak si toto všetko Božie dieťa uvedomuje, vrhá sa do náručia, lebo vie, že Otec alebo mama mu pomôžu. Boh prichádza na pomoc človeku ako k bezbrannému dieťaťu.

Malá cesta sv. Terezky má dva dôležité body: na jednej strane je to uvedomenie si svojej nedokonalosti a na druhej strane úplná dôvera v Boha. Ak chceme hovoriť o dôvere, musíme si v prvom rade uvedomiť, že naša dôvera k Bohu musí byť zdravá. Stretávame sa s ľuďmi, ktorí majú zaužívané frázy: Nejakto bolo, nejakto bude. To je mylné. Keby sa tak správalo to malé dieťa, ktoré sme spomínali na začiatku, asi by sme museli volať sanitku, lebo by bolo celé dobité. Dôverovať Bohu znamená byť malý a pokorný. Tak to bolo aj v prípade vyvoleného národa. Raz šomral, inokedy prosil Boha o pomoc, inokedy sa chválil, aký je Boh dobrý. Dospieť k dôvere, k absolútnej dôvere v Boha v živote človeka si vyžaduje prejsť cestou mnohých pádov a neustálych vstávaní. Aj keď sa zdá, že Boha nevidíme, tak ako ho nevideli Židia, keď utekali z Egypta, a predsa Boh bol v mraku a vo svetle, ktorý im osvetľoval cestu, takisto je aj pri nás.

Sv. Terezka nás učí pozerať sa na krásne tajomstvo vtelenia. Naša dôvera v Boha musí byť zdravá. Ak má byť dôvera zdravá, musí byť spojená s pokorou. Ide predovšetkým o dôveru v nekonečné milosrdenstvo Boha. Vyvolený izraelský národ to nazýval "rahamim". Toto slovo znamená nielen "odpustiť", ale znamená tiež lásku, dobrotu a citlivosť. Terezka prežívala opravdivý obraz Boha: jeho milosrdnú a jemnú lásku, ktorou miluje biedne stvorenie a ktorou ho vedie ku spásu; prežívala však aj jeho nekonečnú moc. Veľmi hlboko prežívala 23. žalm: "Pán je môj pastier, nič mi nebude chýbať. On mi dovolí ležať na zelených pastvinách; ničoho sa nebojím, lebo Pán je so mnou." Veľmi často tiež opakuje krásnu časť zo Sv. Písma, fragment z Izaiáša (66,13): "Ako matka, ktorá sa stará o svoje dieťa, nosí ho vo svojom srdci, tak ja nosím Teba."

Raz povedala svojej predstavenej, že ju nič neteší tak veľmi ako tieto slová: Boh je ako matka, ktorá sa stará o svoje dieťa. Bola priam zamilovaná do týchto slov. Tieto slová jej vždy pomohli, ak mala nejaké problémy; vždy sa k nim vracala. Aj my by sme mali mať takéto svoje sväté slová, vďaka ktorým by sme sa mohli posilniť, uzdraviť, ktoré by nás potešili a posilňovali našu dušu. Keď si smutný alebo zarmútený, vráť sa k týmto slovám a pociťíš, že je v nich sila, ktorá uzdravuje.

Terézia veľmi skoro porozumela pravdu, že Boh je nekonečne milosrdný. Odhalenie milosrdnej tváre Otca jej pomohlo, aby sa pozerala na Boha aj cez iné dokonalosti. Vo svetle Milosrdného Boha ju poznanie ostatných Božích vlastností naplňalo radosťou a veľkou dôverou. Odhalila Boha ako Boha, ktorý je spravodlivý, a pretože je spravodlivý, je aj plný ľútosti a plný sladkosti, pomalý do hnevu a bohatý na milosrdenstvo. Kráčať po ceste dôvery znamená podľa Terézie bezhranične dôverovať. Prečítajme si slová samej Terézie, ktorá sa prirovnáva k malému vtáčikovi (porov. sv. Terézia z Lisieux: Súborné dielo. 1. zv. Príbeh mojej duše. Bratislava, Lúč 1997, s. 233).

V prednáške o pokore sme spomínali, že Terézia je zástancom myšlienky neznechutiť sa na ceste k Bohu. Tak isto je to aj v prípade jej bezhraničnej dôvery. Sama povedala, že jej cesta je "cesta lásky a dôvery", dôvery v Boha, ktorý je nadovšetko milujúci Otec a je sám Milosrdenstvo. Terézia je presvedčená, že duša, ktorá je pokorná a dúfajúca, musí dosiahnuť svätosť. Dokonca ani hriech jej nemôže zabrániť v tom, aby sa nestala svätou. Podľa nej ťažký hriech, a dokonca aj iné hriechy, nám nemôžu stať v ceste dôvery. Vo svojom rukopise píše: "Cítim, že aj keby som mala na svedomí všetky hriechy, ktorých sa možno dopustiť, so skrúšeným srdcom by som sa vrhla do Ježišovho náručia, lebo viem, ako veľmi miluje márnотratného syna, ktorý sa k Nemu vracia. Nie preto, že Pán Boh vo svojom prozreteľnom milosrdenstve uchránil moju dušu pred smrteľným hriechom, nie preto sa k Nemu povznášam v dôvere a láske". (Rkp. C, 37r; sv. Terézia z Lisieux: Súborné dielo. Príbeh mojej duše. 1. zv. Lúč 1977, s. 289)

Je veľmi dôležité, aby sme vedeli prežívať vlastnú slabosť a nemohúcnosť. Veľmi často ju totiž nechceme prijať, naopak, chceme byť silní. Terezka nás učí, že treba rozoznať a spoznať vlastnú slabosť a nemohúcnosť, lebo už v tomto akte vstupujeme na opravdivú cestu duchovného vývoja. Pamätajme na to, že v slabosti, tam, kde máme naše slabé a temné stránky, kde sa cítime najslabší, kde sme najnedokonalejší, práve tam čaká na nás Boh. On nečaká tam, kde je sila. A duchovný rozvoj, to je cesta, ktorá vedie cez slabosť človeka. Pán povedal sv. Pavlovi, že v slabosti sa zdokonalí jeho sila.

To je istota duchovnej cesty sv. Terézie: Moja slabosť nie je mojou prehrou, porážkou, pádom, ale moja slabosť priťahuje Pána. Musím si zamilovať svoju slabosť, prijať ju. Nie preto, že som svätý, dokonalý alebo dobrý, môžem hovoriť s Bohom, stretnúť sa s Ním, ale iba preto, že som hriešny, špinavý, nečistý, lebo Boh ma tým väčšmi miluje. Treba si teda uvedomiť, že naša slabosť, naša minulosť, to, čo nás zaťažuje, nie je prekážkou stretnúť sa s Bohom. Veď práve preto, že som špinavý, že si uvedomujem, aký som hriešnik, Boh prichádza ku mne so svojím milosrdenstvom a chce ma uzdraviť, chce mi ukázať, že je dobrým Otcom. Dôležité je nedať sa znechutiť a nestraťiť dôveru, keď sa náš duchovný život nerozvíja tak, ako by sme chceli. Znechutenie je samolúbosťou, mojou vlastnou láskou, nepoznaním seba; chýba nám ochota prijať svoju malosť a úbohosť. Naše zaobranie sa sebou v nás "vysušuje lásku", ako hovorí

Cesta duchovného detstva IV. Dôvera

Napísal P. Rudolf Bartal, OCD
Štvrtok, 30 September 2010 20:57

Terézia. Moje znechutenie z mojich pádov mi škodí viac, ako uvedomenie si, že padám z vlastnej úbohosti a slabosti. Terézia si do svojho denníka pred 1. sv. prijímaním zapísala: "Nenechám sa znechutiť."

Boh zabúda na naše hriechy, na našu neveru. Ako hovorí Terézia: "Bude nás milovať ešte viac ako pred naším pádom."

Terézia nám zanechala posolstvo o bezhraničnej dôvere v milosrdného Boha.

"Akákoľvek by bola naša úbohosť, akokoľvek biednejšie by sa nám zdali naše skutky a pády, nemôžeme prestať dôverovať, že prídeme do cieľa. Prijmime skutočnosť, že budeme vždy nedokonalí, hoci by sme nimi mali byť až do konca nášho života. Boh vidí našu lásku a dôveru, ale aj našu dobrú vôľu." Terézia dokonca niekoľko mesiacov pred svojou smrťou napísala svojmu duchovnému bratovi:

"... Boh vám nedal za sestru veľkú dušu, ale maličkú a veľmi nedokonalú... Viem, že ten, kto dostal viac, musí viac milovať, a tak sa usilujem, aby môj život bol aktom lásky, a už ma netrápi, že som malá duša, naopak, radujem sa z toho. Preto sa opovažujem dúfať, že moje vyhnanstvo bude krátke, ale nie preto, že som pripravená; cítim, že by som taká nikdy nebola, ak by ma Pán sám nepremenil. On to môže urobiť v okamihu. Po všetkých tých milostiach, ktorými ma zahrnul, očakávam ešte milosť jeho nekonečného milosrdenstva."

A najdôležitejšou vecou je nadobudnúť dokonalosť vo chvíli, ktorú nám určil Boh. On to môže urobiť v jednom okamihu, hoci aj na konci života.

Použitá literatúra:

Spracované podľa knihy: "Aby lepšie poznať św. Teresę z Lisieux

P. Rudolf Bartal, OCD

Zdroj: www.ocds.sk